

Sygn. akt VI U 311/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Napiórkowska - Kasa

Protokolant: Paulina Sobota

po rozpoznaniu w dniu 08 września 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

z udziałem zainteresowanego J. Z.

o zasiłek macierzyński

na skutek odwołania M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)r. znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia (...)r. znak (...) w ten sposób, że postanawia przyznać odwołującej (...)prawo do zasiłku macierzyńskiego za okres od 16 października 2013 roku do 14 października 2014 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. na rzecz odwołującej M. W. kwotę 60 zł. (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotów kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 311/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...), znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. Inspektorat w W. odmówił ubezpieczonej M. W. prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres od 16.10.2013r. do 14.10.2014r. W uzasadnieniu swojej decyzji ZUS wskazał, że stosunek pracy ubezpieczonej ustał z dniem 12 października 2013 roku, jej umowa o pracę zaś została rozwiązana za wypowiedzeniem przez pracodawcę, przyczyną wypowiedzenia była likwidacja stanowiska pracy. ZUS wskazał, że likwidacja stanowiska pracy nie jest tożsama z likwidacją samego pracodawcy, w związku z czym ubezpieczona nie spełnia warunków do przyznania jej prawa do zasiłku macierzyńskiego.

(decyzja z dnia 29.04.2015r. – akta rentowe)

Od powyższej decyzji M. W. wniosła odwołanie, w którym wskazała, że w rzeczywistości jej stosunek pracy trwał aż do dnia, kiedy urodziła ona dziecko, jest to bowiem zgodne z przepisami Kodeksu pracy. Odwołująca się dodała, że jej stosunek pracy został rozwiązany za wypowiedzeniem w związku z zaprzestaniem prowadzenia działalności gospodarczej przez jej pracodawcę.

(odwołanie – k. 1 – 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumentację zawartą w uzasadnieniu skarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 10 – 10 verte)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się M. W. urodziła dnia (...) córkę – R. W..

(dowód: kserokopia skróconego aktu urodzenia – k. 4)

Odwołująca się była zatrudniona u pracodawcy J. Z., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W., na podstawie umowy o pracę zawartej początkowo na okres próbny od dnia 18 września 2012 roku do dnia 30 listopada 2012 roku na stanowisku zastępcy kierownika ds. produkcji na pełen etat. Porozumieniem z dnia 29 listopada 2012 roku strony uzgodniły, iż umowa o pracę będzie strony wiązać do dnia 30 listopada 2014 roku.

Dnia 24 września 2013 roku pracodawca złożył odwołującej się M. W. oświadczenie w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, okres wypowiedzenia kończył się w dniu 12 października 2013 roku. W treści wypowiedzenia jako przyczynę wskazano na zaprzestanie prowadzenia przez pracodawcę działalności gospodarczej (likwidacja miejsc pracy).

Wszystkim pracownikom J. Z. pracujący w jego firmie (...) z siedzibą w W. w tym samym czasie zostało wręczone wypowiedzenie umowy o pracę. Łącznie zwolnionych zostało około 100 osób, w tym odwołująca. Wręczenie wypowiedzeń związane było z likwidowaniem działalności przez pracodawcę – wynoszone były z biura wszystkie sprzęty, komputery, zaś sama piekarnia została zamknięta i nie działała. Po otrzymaniu wypowiedzenia nie było już możliwości dalszego świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia.

(dowód: kserokopia umowy o pracę – k. 5 – 7, kserokopia porozumienia stron – k. 8, kserokopia wypowiedzenia – k. 9, zeznania odwołującej się M. W. – protokół rozprawy z dnia 15.12.2015r. od 00:07:37 do 00:18:43, zeznania świadka A. T. – protokół rozprawy z dnia 14.04.2016r. od 00:11:31 do 00:21:31)

Odwołująca wniosła pozew do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie o zasądzenie na jej rzecz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz wydanie świadectwa pracy. Wyrokiem z dnia 17 lutego 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VII P 1366/13 Sąd Rejonowy dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od J. Z. na rzecz M. W. odpowiednie kwoty tytułem wynagrodzenia za pracę za wrzesień 2013 roku i październik 2013 roku oraz tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Sąd wyrokiem tym zobowiązał również J. Z. do wydania odwołującej się świadectwa pracy potwierdzającego, że była ona zatrudniona u niego na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 18.09.2012r. do dnia 12.10.2013r. na stanowisku zastępcy kierownika produkcji w wymiarze pełnego etatu, a umowa o pracę uległa rozwiązaniu za wypowiedzeniem przez pozwanego z dniem 12.10.2013r. z przyczyn dotyczących zakładu pracy (likwidacja miejsca pracy – art. 30 § 1 pkt 2 kp.).

(dowód: protokół rozprawy z dnia 12.09.2014r. przed SR dla Warszawy – Żoliborza w sprawie VII P 1366/13 – k. 59 – 61, ogłoszenia o ustanowieniu kuratora – k. 62 i k. 65, wyrok z dnia 17.02.2015r. – k. 66 – 67)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z kserokopii aktu urodzenia dziecka odwołującej, umowy o pracę, porozumienia zmieniającego tę umowę oraz wypowiedzenia umowy o pracę, a także na podstawie dowodów z zeznań świadka A. T. oraz zeznań odwołującej się M. W., które są ze sobą zgodne i zgodnie wskazują, że w rzeczywistości doszło do likwidacji pracodawcy. Sąd przeanalizował również materiał wideo z płyty CD na k. 49 akt

sprawy, który to materiał potwierdza, że w rzeczywistości pracodawca odwołującej zlikwidował z dnia na dzień swoją działalność.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie M. W. od decyzji odmawiającej jej prawa do zasiłku macierzyńskiego.

Podstawą dla wydania skarżonej decyzji było uznanie przez organ rentowy, iż w rzeczywistości odwołująca się nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu w momencie, gdy urodziła dziecko.

Z ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie wynika, że M. W. urodziła dziecko dnia 16 października 2013 roku. Tymczasem jej stosunek pracy ustał z dniem 12 października 2013 roku, a więc przed urodzeniem dziecka. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na regulację z art. 30 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity – Dz. U. z 2016 roku, poz. 372; dalej jako: ustawa zasiłkowa), zgodnie z którą zasiłek macierzyński przysługują również w razie urodzenia dziecka po ustaniu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli ubezpieczenie to ustało w okresie ciąży wskutek ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy.

W ocenie Sądu z całokształtu zebranego materiału dowodowego w niniejszej sprawie wynika, że w rzeczywistości doszło do likwidacji pracodawcy odwołującej. Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 25 października 2013 roku, sygn. akt IV Ua 12/13, gdzie SO wskazał, że ustawa zasiłkowa nie zawiera definicji sformułowania „likwidacja pracodawcy”, wobec czego zwrot ten należy interpretować z uwzględnieniem możliwości realizowania przez pracodawcę swojej funkcji w postaci zatrudniania pracowników. Z art. 3 KP bowiem wynika, że pracodawcą jest taka jednostka organizacyjna, która zatrudnia pracowników. Stąd wniosek, iż o likwidacji pracodawcy można mówić w sytuacji, gdy dana osoba prawna, bądź fizyczna traci możliwość dalszego zatrudniania pracowników, a więc traci przymiot bycia pracodawcą. Z powyższym przedstawionym poglądem należy się zgodzić. Jednocześnie dokonując analizy niniejszej sprawy widać wyraźnie, że od momentu wręczenia odwołującej się wypowiedzenia umowy o pracę jej pracodawca w rzeczywistości nie prowadził już żadnej działalności gospodarczej i nie miał możliwości faktycznego zatrudniania pracowników i zapewnienia im jakiegokolwiek pracy, czy nawet warunków wykonywania obowiązków pracowniczych. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że pracodawca odwołującej się nie został wykreślony z rejestru CEIDG, jednak należy wskazać, iż samo wykreślenie z tej ewidencji nie jest konieczne dla uznania, iż w rzeczywistości doszło do likwidacji zakładu pracy prowadzonego przez przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną.

Ponadto Sąd miał na uwadze, że z literalnej wykładni wręzonego odwołującej się wypowiedzenia umowy o pracę wynika, że przyczyną tego wypowiedzenia nie jest likwidacja jednego konkretnego miejsca pracy odwołującej się, lecz likwidacja miejsc pracy – z pozostałego materiału dowodowego wynika, że chodziło tu o likwidację wszystkich miejsc pracy w zakładzie należącym do J. Z.. Potwierdzają to chociażby zeznania świadka A. T., która wskazuje, że wszyscy pracownicy (ok. 100 osób) dostali w tym samym czasie wypowiedzenia. Z powyższego wynika więc, że w rzeczywistości doszło w niniejszej sprawie do likwidacji pracodawcy.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na cel wprowadzenia ustawowej regulacji z art. 30 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy w Elblągu w cytowanym wyżej wyroku z dnia 25 października 2013 roku, celem tej regulacji jest bez wątpienia zagwarantowanie środków pieniężnych z zasiłku macierzyńskiego dla pracownicy, która była w okresie ubezpieczenia w ciąży, zaś urodziła dziecko już po ustaniu tego tytułu ubezpieczenia ze względu na likwidację pracodawcy. W niniejszej sprawie wszelkie okoliczności faktyczne przemawiają wyraźnie za uznaniem, iż doszło do likwidacji pracodawcy, stąd też zasadnym jest przyznanie odwołującej się prawa do zasiłku macierzyńskiego.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, zmieniając zaskarżoną decyzję z dnia (...), znak: (...), poprzez przyznanie odwołującej się prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres od 16.10.2013r. do 14.10.2014r.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podst. art. 98 § 1 KPC oraz regulacji z § 12 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity – Dz. U. z 2013 roku, poz. 461, ze zm.).